

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2019/518**af 19. marts 2019****om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer****(EØS-relevant tekst)**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,

under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,

efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,

under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank ⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg ⁽²⁾,

efter den almindelige lovgivningsprocedure ⁽³⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Siden vedtagelsen af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2560/2001 ⁽⁴⁾ og (EF) nr. 924/2009 ⁽⁵⁾ er gebyrerne for grænseoverskridende betalinger i euro mellem medlemsstaterne i euroområdet faldet drastisk og er nu i langt de fleste tilfælde ubetydelige.
- (2) Grænseoverskridende betalinger i euro fra medlemsstater uden for euroområdet tegner sig dog for omkring 80 % af alle grænseoverskridende betalinger fra medlemsstater uden for euroområdet. Gebyrerne for sådanne grænseoverskridende betalinger er fortsat overdrevent høje i de fleste medlemsstater uden for euroområdet, selv om udbydere af betalingstjenester med hjemsted i medlemsstater uden for euroområdet har adgang til de samme effektive infrastrukturer til at behandle disse transaktioner med meget lave omkostninger til følge som udbydere af betalingstjenester med hjemsted i euroområdet.
- (3) Høje gebyrer for grænseoverskridende betalinger er fortsat en hindring for fuldstændig integration af virksomheder og borgere i medlemsstater uden for euroområdet i det indre marked, hvilket påvirker deres konkurrenceevne. Disse høje gebyrer er årsag til, at der fortsat findes to kategorier af brugere af betalingstjenester i Unionen: brugere af betalingstjenester, der drager fordel af det fælles eurobetalingsområde (»SEPA«), og brugere af betalingstjenester, for hvilke der er store omkostninger forbundet med grænseoverskridende betalinger i euro.
- (4) For at det indre marked kan fungere tilfredsstillende og for at fjerne ulighederne for brugere af betalingstjenester i medlemsstater i og uden for euroområdet i forhold til grænseoverskridende betalinger i euro, er det nødvendigt at sikre, at gebyrer for grænseoverskridende betalinger i euro inden for Unionen bringes på samme niveau som gebyrerne for tilsvarende nationale betalinger i den nationale valuta i den medlemsstat, hvor betalingstjenestebrugeren udbyder af betalingstjenester har hjemsted. En udbyder af betalingstjenester anses for at have hjemsted i den medlemsstat, hvor denne udbyder sine tjenester til brugeren af betalingstjenester.
- (5) Vekselgebyrerne tegner sig for en betydelig del af de omkostninger, der er forbundet med grænseoverskridende betalinger, når der anvendes forskellige valutaer i betalerens medlemsstat og betalingsmodtagerens medlemsstat. I artikel 45 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 ⁽⁶⁾ stilles der krav om, at gebyrer og den anvendte vekselkurs skal være gennemsigtige. Nævnte direktivs artikel 52, stk. 3, specificerer oplysningskravene med hensyn til betalingstransaktioner, der er omfattet af en rammeaftale, og artikel 59, stk. 2, i nævnte direktiv

⁽¹⁾ EUT C 382 af 23.10.2018, s. 7.

⁽²⁾ EUT C 367 af 10.10.2018, s. 28.

⁽³⁾ Europa-Parlamentets holdning af 14.2.2019 (endnu ikke offentliggjort i EUT) og Rådets afgørelse af 4.3.2019.

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2560/2001 af 19. december 2001 om grænseoverskridende betalinger i euro (EFT L 344 af 28.12.2001, s. 13).

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 924/2009 af 16. september 2009 om grænseoverskridende betalinger i Fællesskabet og om ophævelse af forordning (EF) nr. 2560/2001 (EUT L 266 af 9.10.2009, s. 11).

⁽⁶⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, og om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35).

omfatter oplysningskravene for parter, der tilbyder valutaomregningstjenester i en pengeautomat eller på salgsstedet. Disse oplysningskrav har ikke sikret tilstrækkelig gennemsigtighed og sammenlignelighed for så vidt angår vekselgebyrer i situationer, hvor der tilbydes alternative valutaomregningsmuligheder i en pengeautomat eller på salgsstedet. Denne mangel på gennemsigtighed og sammenlignelighed hindrer konkurrencen, som ville reducere vekselgebyrerne, og øger risikoen for, at betalere vælger dyre valutaomregningsmuligheder. Det er derfor nødvendigt at indføre yderligere foranstaltninger med henblik på at beskytte forbrugerne mod overdrevent høje gebyrer for valutaomregningstjenester og sikre, at forbrugerne gives de informationer, som de har brug for til at vælge den bedste valutaomregningsmulighed.

- (6) For at sikre, at markedsaktørerne ikke konfronteres med behovet for at foretage uforholdsmæssigt store investeringer for at tilpasse deres betalingsinfrastruktur, udstyr og processer til at sikre øget gennemsigtighed, bør de foranstaltninger, der skal gennemføres, være passende, hensigtsmæssige og omkostningseffektive. I situationer, hvor betalere står over for forskellige valutaomregningsmuligheder i en pengeautomat eller på salgsstedet, bør de oplysninger, der gives, samtidig gøre det muligt at foretage en sammenligning, således at betalere kan træffe et informeret valg.
- (7) For at opnå sammenlignelighed bør vekselgebyrer for alle kortbaserede betalinger udtrykkes på samme måde, nemlig som procentuelle avancetillæg i forhold til de senest tilgængelige vekselkurser for euro, som Den Europæiske Centralbank (ECB) har udstedt. Et avancetillæg skal muligvis baseres på en kurs, der beregnes ud fra to ECB-kurser i tilfælde af en omregning mellem to ikkeeurovalutaer.
- (8) I overensstemmelse med de i direktiv (EU) 2015/2366 fastsatte generelle oplysninger, der skal gives om vekselgebyrer, skal udbydere af valutaomregningstjenester offentliggøre oplysninger om deres vekselgebyrer, før betalingstransaktionen initieres. Parter, der tilbyder valutaomregningstjenester i en pengeautomat eller på salgsstedet, bør give oplysninger om deres gebyrer for sådanne tjenester på en klar og tilgængelig måde, f.eks. ved at angive deres gebyrer ved skranken eller digitalt på terminalen eller på skærmen i tilfælde af onlinekøb. Ud over de oplysninger, der er omhandlet i artikel 59, stk. 2, i direktiv (EU) 2015/2366 bør disse parter, før betalingen initieres, give klare oplysninger om det beløb, der skal udbetales til betalingsmodtageren i den valuta, som betalingsmodtageren anvender, og det samlede beløb, som betalere skal betale i den valuta, som betalers konto føres i. Det beløb, der skal betales i den valuta, som betalingsmodtageren anvender, bør udtrykke prisen på de varer og tjenesteydelser, der skal købes, og kan angives ved kassen frem for på betalingsterminalen. Den valuta, som betalingsmodtageren anvender, er generelt den lokale valuta, men kan ifølge princippet om aftalefrihed i visse tilfælde være en anden EU-valuta. Det samlede beløb, som betalere skal betale i den valuta, som betalers konto føres i, bør bestå af prisen på varerne eller tjenesteydelserne og vekselgebyrerne. Begge beløb bør desuden dokumenteres på kvitteringen eller på et andet varigt medium.
- (9) Med hensyn til artikel 59, stk. 2, i direktiv (EU) 2015/2366, hvor en valutaomregningstjeneste tilbydes i en pengeautomat eller på salgsstedet, bør det være muligt for betalere at afvise denne tjeneste og i stedet betale i den valuta, som betalingsmodtageren anvender.
- (10) For at give betalere mulighed for at sammenligne vekselgebyr mulighederne i en pengeautomat eller på salgsstedet bør betalernes betalingstjenesteudbydere ikke kun medtage fuldt sammenlignelige oplysninger om de gældende vekselgebyrer på de vilkår og betingelser, der er fastsat i deres rammeaftale, men bør også offentliggøre disse oplysninger på en bredt og let tilgængelig elektronisk platform, navnlig på deres kundewebssteder, på deres websted for netbank og på deres mobilbankapplikation, på en let forståelig og tilgængelig måde. Dette ville gøre det muligt at udvikle sammenligningswebsteder for at gøre det lettere for forbrugerne at sammenligne priser, når de rejser eller handler i udlandet. Betalernes betalingstjenesteudbydere bør desuden minde betalere om de gældende vekselgebyrer, når en kortbaseret betaling foretages i en anden valuta, ved hjælp af bredt tilgængelige og let tilgængelige elektroniske kommunikationskanaler såsom sms-beskeder, e-mails eller push-meddelelser via betalernes mobilbankapplikation. Betalingstjenesteudbydere bør aftale den elektroniske kommunikationskanal, hvorigennem de vil tilvejebringe oplysninger om vekselgebyrer, med betalingstjenestebrugerne under hensyntagen til den mest effektive kanal til at nå ud til betalere. Betalingstjenesteudbydere bør også acceptere anmodninger fra betalingstjenestebrugere om at fravælge at modtage de elektroniske meddelelser, der indeholder oplysninger om vekselgebyrerne.
- (11) Regelmæssige påmindelser er passende i situationer, hvor betalere opholder sig i udlandet i længere tid, f. eks. hvis betalere er udstationeret eller studerer i udlandet, eller hvis betalere jævnligt benytter et kort til onlinekøb i den lokale valuta. En forpligtelse til at sørge for sådanne påmindelser ville ikke kræve uforholdsmæssigt store investeringer for at tilpasse betalingstjenesteudbyderens eksisterende forretningsprocesser og betalingsbehandlingsinfrastruktur og ville sikre, at betalere informeres bedre, når denne overvejer de forskellige valutaomregningsmuligheder.

- (12) Kommissionen bør forelægge Europa-Parlamentet, Rådet, ECB og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om anvendelsen af reglen om udligning af omkostningerne ved grænseoverskridende betalinger i euro med omkostningerne ved nationale transaktioner i nationale valutaer og effektiviteten af de oplysningskrav vedrørende valutaomregning, der er fastsat i denne forordning. Kommissionen bør også undersøge yderligere muligheder — og den tekniske gennemførlighed af disse muligheder — for at udvide reglen om lige gebyrer for alle EU-valutaer og for yderligere at forbedre gennemsigtigheden og sammenligneligheden af vekselgebyrer samt muligheden for at aktivere og deaktivere valgmuligheden for at acceptere den valutaomregning, der tilbydes af andre parter end betalerens betalingstjenesteudbyder.
- (13) Målene for denne forordning kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne, men kan på grund af betalingernes grænseoverskridende karakter bedre nås på EU-plan; Unionen kan derfor vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke videre, end hvad der er nødvendigt for at nå disse mål —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

Ændring af forordning (EF) nr. 924/2009

I forordning (EF) nr. 924/2009 foretages følgende ændringer:

1) I artikel 1 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. I denne forordning fastsættes bestemmelser om grænseoverskridende betalinger og om gennemsigtigheden af vekselgebyrer inden for Unionen.«

b) I stk. 2 tilføjes følgende afsnit:

»Uanset dette stykkes første afsnit gælder artikel 3a og 3b for nationale og grænseoverskridende betalinger, som foretages i enten euro eller i en anden national valuta i en medlemsstat end euroen, og som omfatter en valutaomregningstjeneste.«

2) Artikel 2, nr. 9), affattes således:

»9) »gebyr«: ethvert beløb, som en betalingstjenestebruger opkræves af en betalingstjenesteudbyder, og som er direkte eller indirekte forbundet med en betalingstransaktion, ethvert beløb, som en betalingstjenestebruger opkræves af en betalingstjenesteudbyder eller en part, der leverer valutaomregningstjenester i overensstemmelse med artikel 59, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 (*), for en valutaomregningstjeneste, eller en kombination heraf

(*) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2366 af 25. november 2015 om betalingstjenester i det indre marked, og om ændring af direktiv 2002/65/EF, 2009/110/EF og 2013/36/EU og forordning (EU) nr. 1093/2010 og om ophævelse af direktiv 2007/64/EF (EUT L 337 af 23.12.2015, s. 35).«

3) I artikel 3 foretages følgende ændringer:

a) Stk. 1 affattes således:

»1. Gebyrer, som en udbyder af betalingstjenester opkræver af en bruger i forbindelse med grænseoverskridende betalinger i euro, skal være de samme som de gebyrer, som denne udbyder af betalingstjenester opkræver for tilsvarende indenlandske betalinger af samme værdi i den nationale valuta i den medlemsstat, hvor betalingstjenestebrugerens betalingstjenesteudbyder har hjemsted.«

b) Følgende stykke indsættes:

»1a. Gebyrer, som en udbyder af betalingstjenester opkræver af en bruger af betalingstjenester i forbindelse med grænseoverskridende betalinger i den nationale valuta i en medlemsstat, der har meddelt sin beslutning om at udvide denne forordnings anvendelsesområde til sin nationale valuta i overensstemmelse med artikel 14, skal være de samme som de gebyrer, som denne udbyder af betalingstjenester opkræver af brugere af betalingstjenester for tilsvarende indenlandske betalinger af samme værdi og i samme valuta.«

c) Stk. 3 udgår.

d) Stk. 4 affattes således:

»4. Stk. 1 og 1a finder ikke anvendelse på vekselgebyrer.«

4) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 3a

Vekselgebyrer i forbindelse med kortbaserede transaktioner

1. For så vidt angår de oplysninger, der skal gives om vekselgebyrer og den gældende vekselkurs, jf. artikel 45, stk. 1, artikel 52, stk. 3, og artikel 59, stk. 2, i direktiv (EU) 2015/2366, skal betalingstjenesteudbydere og parter, der udbyder valutaomregningstjenester i en pengeautomat eller på det salgssted, som er omhandlet i artikel 59, stk. 2, i nævnte direktiv, udtrykke de samlede vekselgebyrer som et procentuelt avancetillæg i forhold til de senest tilgængelige vekselkurser for euro, der er udstedt af Den Europæiske Centralbank (ECB). Dette avancetillæg skal oplyses til betaleren, før betalingstransaktionen initieres.

2. Betalingstjenesteudbydere skal også offentliggøre de avancetillæg, der er omhandlet i stk. 1, på en forståelig og let tilgængelig måde på en bredt og let tilgængelig elektronisk platform.

3. Foruden de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, skal den part, der leverer valutaomregningstjenesten i en pengeautomat eller på salgsstedet, give betaleren følgende oplysninger, før betalingstransaktionen initieres:

a) det beløb, der skal betales til betalingsmodtageren i den valuta, som betalingsmodtageren anvender

b) det beløb, som betaleren skal betale, i den valuta, som betalers konto føres i.

4. En part, der leverer valutaomregningstjenester i en pengeautomat eller på salgsstedet, skal klart anføre de oplysninger, der er omhandlet i stk. 1, i pengeautomaten eller på salgsstedet. Før betalingstransaktionen initieres, skal den pågældende part også underrette betaleren om muligheden for at betale i den valuta, som betalingsmodtageren anvender, og med den valutaomregning, der efterfølgende udføres af betalerens betalingstjenesteudbyder. De oplysninger, der er omhandlet i stk. 1 og 3, skal også stilles til rådighed for betaleren på et varigt medium, efter at transaktionen er blevet initieret.

5. Betalerens betalingstjenesteudbyder sender for hvert betalingskort, som er blevet udstedt til betaleren af betalerens betalingstjenesteudbyder, og som er knyttet til den samme konto, betaleren en elektronisk meddelelse med de i stk. 1 omhandlede oplysninger uden unødigt forsinkelse, efter at betalerens betalingstjenesteudbyder modtager en betalingsordre ved en kontanthævnning i en pengeautomat eller for en betaling på et salgssted i en hvilken som helst EU-valuta, som er forskellig fra den valuta, som betalerens konto føres i.

Uanset første afsnit skal en sådan meddelelse sendes igen én gang i hver måned, hvori betalerens betalingstjenesteudbyder modtager en betalingsordre fra betaleren i samme valuta.

6. Betalingstjenesteudbyderen aftaler med betalingstjenestebrugeren den eller de bredt tilgængelige og let tilgængelige elektroniske kommunikationskanal(er), hvorigennem betalingstjenesteudbyderen sender den i stk. 5 omhandlede meddelelse.

Betalingstjenesteudbydere skal tilbyde betalingstjenestebrugere muligheden for at fravælge at modtage de i stk. 5 omhandlede elektroniske meddelelser.

Betalingstjenesteudbyderen og betalingstjenestebrugeren kan aftale, at stk. 5 og dette stykke ikke finder anvendelse helt eller delvist, hvis betalingstjenestebrugeren ikke er en forbruger.

7. De i denne artikel omhandlede oplysninger skal fremlægges gratis og på en neutral og forståelig måde.«

5) Følgende artikel indsættes:

»Artikel 3b

Vekselgebyrer i forbindelse med kreditoverførsler

1. Når en valutaomregningstjeneste tilbydes af betalerens betalingstjenesteudbyder i forbindelse med en kreditoverførsel som defineret i artikel 4, nr. 24), i direktiv (EU) 2015/2366, der initieres online direkte ved brug af betalingstjenesteudbyderens websted eller mobilbankapplikation, skal betalingstjenesteudbyderen, for så vidt angår artikel 45, stk. 1, og artikel 52, stk. 3, i nævnte direktiv, før betalingstransaktionen initieres, informere betaleren på en klar, neutral og forståelig måde om de anslåede gebyrer for valutaomregningstjenester, der gælder for kreditoverførslen.

2. Forud for initieringen af en betalingstransaktion meddeler betalingstjenesteudbyderen på en klar, neutral og forståelig måde betaleren den samlede anslåede kreditoverførsel i den valuta, som betalerens konto føres i, herunder eventuelle transaktionsgebyrer og eventuelle vekselgebyrer. Betalingstjenesteudbyderen skal også oplyse det anslåede beløb, der skal overføres til betalingsmodtageren i den valuta, som betalerens konto føres i.»

6) Artikel 15 affattes således:

»Artikel 15

Revision

1. Senest den 19. april 2022 forelægger Kommissionen Europa-Parlamentet, Rådet, ECB og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg en rapport om anvendelsen og virkningen af denne forordning, som navnlig skal indeholde:

- a) en evaluering af den måde, hvorpå betalingstjenesteudbydere anvender nærværende forordnings artikel 3, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/518 (*)
- b) en evaluering af udviklingen i antal og gebyrer for nationale og grænseoverskridende betalinger i medlemsstaternes nationale valutaer og i euro siden vedtagelsen af forordning (EU) 2019/518
- c) en evaluering af virkningen af nærværende forordnings artikel 3, som ændret ved forordning (EU) 2019/518 om udvikling af vekselgebyrer og andre gebyrer i forbindelse med betalingstjenester for både betalere og betalingsmodtagere
- d) en evaluering af den anslåede virkning af ændringen af nærværende forordnings artikel 3, stk. 1, med henblik på at dække alle medlemsstaters valutaer
- e) en evaluering af, hvordan udbydere af valutaomregningstjenester anvender de oplysningskrav, der er fastsat i nærværende forordnings artikel 3a og 3b, og den nationale lovgivning til gennemførelse af artikel 45, stk. 1, artikel 52, stk. 3, og artikel 59, stk. 2, i direktiv (EU) 2015/2366, og hvorvidt disse regler har øget gennemsigtigheden af vekselgebyrer
- f) en evaluering af, hvorvidt og i hvilken udstrækning udbydere af valutaomregningstjenester har haft problemer med den praktiske anvendelse af nærværende forordnings artikel 3a og 3b og den nationale lovgivning til gennemførelse af artikel 45, stk. 1, artikel 52, stk. 3, og artikel 59, stk. 2, i direktiv (EU) 2015/2366
- g) en cost-benefit-analyse af kommunikationskanaler og teknologier, som anvendes af eller er til rådighed for udbydere af valutaomregningstjenester, og som yderligere kan forbedre gennemsigtigheden af vekselgebyrer, herunder en evaluering af, hvorvidt der er visse kanaler, som betalingstjenesteudbydere bør være forpligtet til at tilbyde i forbindelse med fremsendelsen af de oplysninger, der er omhandlet i nærværende forordnings artikel 3a. Denne analyse skal også omfatte en vurdering af den tekniske gennemførlighed af en samtidig offentliggørelse af oplysningerne i nærværende forordnings artikel 3a, stk. 1 og 3, før hver enkelt transaktion initieres, for alle de valutaomregningsmuligheder, der er tilgængelige i en pengeautomat eller på salgsstedet
- h) en cost-benefit-analyse af indførelsen af muligheden for, at betalere kan blokere den mulighed for valutaomregning, der tilbydes af en anden part end betalerens betalingstjenesteudbyder i en pengeautomat eller på salgsstedet, og ændre deres præferencer i denne henseende
- i) en cost-benefit-analyse af indførelsen af et krav til betalerens betalingstjenesteudbyder om ved leveringen af valutaomregningstjenester i forbindelse med en individuel betalingstransaktion at anvende den vekselkurs, der gælder på tidspunktet for initieringen af transaktionen ved clearing og afvikling af transaktionen.

2. Den rapport, der er omhandlet i denne artikels stk. 1, skal mindst omfatte perioden fra den 15. december 2019 til den 19. oktober 2021. Den skal tage hensyn til de særlige forhold, der gør sig gældende i forbindelse med forskellige betalingstransaktioner, idet der især sondres mellem transaktioner, der initieres i en pengeautomat og på salgsstedet.

Ved udarbejdelsen af denne rapport kan Kommissionen gøre brug af de data, som medlemsstaterne har indsamlet i forbindelse med stk. 1.

(*) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2019/518 af 19. marts 2019 om ændring af forordning (EF) nr. 924/2009 for så vidt angår gebyrer for grænseoverskridende betalinger i Unionen og vekselgebyrer (EUT L 91 af 29.3.2019, s. 36).«

Artikel 2

1. Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

2. Den finder anvendelse fra den 15. december 2019, med undtagelse af følgende:
- a) Artikel 1, nr. 6), finder anvendelse fra den 18. april 2019.
 - b) Artikel 1, nr. 4) og 5), finder for så vidt angår artikel 3a, stk. 1-4, og artikel 3b i forordning (EF) nr. 924/2009 anvendelse fra den 19. april 2020.
 - c) Artikel 1, nr. 4), finder for så vidt angår artikel 3a, stk. 5 og 6, i forordning (EF) nr. 924/2009 anvendelse fra den 19. april 2021.
 - d) Artikel 1, nr. 4), finder for så vidt angår artikel 3a, stk. 7, i forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt som den vedrører nævnte forordnings artikel 3a, stk. 1-4, anvendelse fra den 19. april 2020.
 - e) Artikel 1, nr. 4), finder for så vidt angår artikel 3a, stk. 7, i forordning (EF) nr. 924/2009, for så vidt som den vedrører nævnte forordnings artikel 3a, stk. 5 og 6, anvendelse fra den 19. april 2021.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 19. marts 2019

På Europa-Parlamentets vegne

A. TAJANI

Formand

På Rådets vegne

G. CIAMBA

Formand
